

ת"פ 51666/10/14 - מדינת ישראל נגד עופר אלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51666-10-14 מדינת ישראל נ' אלי
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מיכל פלח

המאשימה

נגד

עופר אלי

ע"י ב"כ עו"ד אורן שי

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם הואשם לפניי, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום עבד מר א ג, שהינו נתין זר מאריתריאה (להלן - המתלונן), באתר בנייה ברח' דניאל 56 בבתי-ים (להלן - האתר), בסמיכות מקום למקום מגורי הנאשם. יש להבהיר כי האתר מצוי למעשה בפינת הרחובות דניאל ופרלשטיין, והכתובות שבהן ידובר להלן הינן כולן של בתים משותפים הסמוכים או צמודים זה לזה.
3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 29.12.13 בשעה 16:10 או בסמוך לכך, ניסה המתלונן למנוע מהנאשם לקחת קרשים שלא ברשות מהאתר. המתלונן התקשר לקבלן, שאצלו הוא עובד, כדי להתריע על לקיחת הקרשים, והנאשם תקף אותו בכך שזרק לעברו מסמרים, אשר לא פגעו בו. המתלונן אמר לנאשם שהוא יזמין משטרה, או אז תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין בכך שהכה ברגלו בחוזקה באמצעות קרש והפילו לרצפה. כתוצאה מן התקיפה נגרמה למתלונן חבלה של ממש בדמות המטומה בירך שמאל.
4. תשובת הנאשם לאישום ניתנה מפי בא-כוחו, במסגרת המוקד. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, הגם שהודה בהיכרות קודמת עם המתלונן ובמפגש עמו במקום ובמועד המצוינים בכתב האישום (ר' בפרוטוקול, עמ' 2).

יחד עם זאת, יש לציין כבר עתה כי בהמשך הדברים הסתבר שהנאשם אינו כופר בכך שהמתלונן אמנם נפגע במהלך האירוע, אלא שלטענתו הפגיעה נגרמה כתוצאה מנפילת המתלונן בעת שהלה רץ במהירות לעברו.

עמוד 1

הנה כי כן, בסופו של יום מסתבר כי גדר המחלוקת העובדתית בין הצדדים הינו מצומצם יחסית, שכן אין מחלוקת בדבר קורות האירוע ואף אין מחלוקת כי המתלון נפגע במהלכו, והמחלוקת המהותית היחידה היא באשר לדרך בה נפגע המתלון.

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. מטעם המאשימה העידו המתלון, גב' שלומית מצליח, שכנה המתגוררת ברח' פרלשטיין 29 (להלן - השכנה), מר חיים עמר, מנהל העבודה של המתלון, וכן השוטר אבישי מזרחי, החוקר בתיק. להלן נתייחס לעדויות אלה, כפי סדר שמיעתן בבית המשפט.

(1) תמצית עדות השכנה:

6. בעדותה הראשית תיארה השכנה את מגוריה בקרבת האתר, בו בוצעו עבודות בנייה במסגרת פרויקט לפי תמ"א 38. וכך תיארה השכנה את האירוע מושא כתב האישום:

...הייתי בבית, חזית הבית שלי הייתה פתוחה, אני שומעת את כל הרעשים ברחוב. הייתי בהתארגנות לצאת מהבית. פתאום שמעתי צעקות וזעקות של בכי נוראי. הסתכלתי מהמרפסת, אני יכולה לראות למרחק גדול מאוד של כ-15 מ'. ראיתי את האיש שקוראים לו א (המתלון - ש.א.), שרוע על המדרכה, אז לא ידעתי את השם שלו...

כשירדתי וניגשתי אל א, ראיתי את הנאשם, עופר... הוא יצא עם עוד בחור צעיר איתו. אני התקרבתי לא, והוא הגיע לא לפניי ובוטט בו ומכה אותו. בוטט ברגל בא. אני כבר צועקת ואומרת לו תפסיק, למה אתה עושה את זה. באותו זמן כבר מגיעים עוד אנשים, בני נוער, עוד 3 עובדי אורח ברחוב והתגודדו. הם לא ראו את ההכאה, את המעשה, זה כבר היה אחרי. הם כן היו עדים שהוא קורא לי, חובש כיפה, קורא לי עוכרת ישראל על זה שאני כועסת עליו שהוא מכה את א. תוך דקות התקשרתי למשטרה, והם הגיעו די מהר. אירוע מצער מאוד, מכעיס, מרגי(ז), מקומם. אין לי שמץ של מושג למה הוא בעט בו, למה הוא הרביץ לו... (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 19 ואילך. ההדגשה הוספה. תיאור דומה מופיע בהודעת השכנה במשטרה, אשר הוגשה במהלך חקירתה הנגדית. ר' ת/1 שורה 5 ואילך).

7. בחקירתה הנגדית לא זכרה השכנה כי נחקרה במשטרה וסברה תחילה כי גרסתה נגבתה טלפונית. השכנה נשאלה אם היא יודעת מדוע קרה האירוע והשיבה כי מר עמר אמר לה שהנאשם ובחור שהיה עמו ניסו לגנוב רכוש מהאתר, המתלון ניסה למנוע זאת ובתגובה תקף אותו הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 12 ואילך).

8. בהמשך הדברים הטיח הסניגור בשכנה כי בינה לבין הנאשם נוצר סכסוך עקב כך שהנאשם הזעיק משטרה לאחר שהיא (השכנה) חסמה לו את החנייה. השכנה השיבה לכך כלהלן:

לא היה לי שום ריב עם עופר. אני לא אדם שרבו. לא התווכחתי איתו. אם מדובר על הזמנת משטרה בשעה 22:00 במוצ"ש, כאשר לאורך כל רח' (פרל)שטיין חונים, ויש כניסה לחניה שהייתה סגורה בשני שערי פח ושם עמד האוטו, ואם עופר היה צריך להיכנס לחניה וזה חסם את החניה ולא ידעו של מי האוטו, התקשרו אלי הזזתי את האוטו, לא היה דין ודברים ביני לבין

עופר, ואפילו הייתה התנצלות שלי (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 3 ואילך).

9. השכנה ציינה כי המתלון הוכה בבעיטות. ב"כ הנאשם הטיח בה כי הדבר סותר את גרסתה במשטרה, בה דיברה גם על מכות בידים. השכנה השיבה לכך:

...הוא (הנאשם - ש.א.) בעט בו ברגל וכשא הרים את הידיים כדי להתגונן, הוא נתן מכה עם היד. כשא שוכב על הרצפה בוכה ומת מפחד, כשעופר בעט בו וא הרים ידיים להתגונן, הוא גם נתן לו מכה ביד (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 22 ואילך).

(2) תמצית עדות המתלון:

10. הודעותיו של המתלון הוגשו חלף חקירתו הראשית. בהודעתו הראשונה - מיום 30.12.13, למחרת האירוע, שנגבתה בעזרת מתורגמן - תיאר המתלון את התפתחות האירוע כלהלן:

אני עובד זר... נמצא כאן בארץ 3 שנים. אני עובד בבנין. אני גר בבת ים ברחוב דניאל 56 קומה ראשונה כחודשיים. אני גר ביחד עם חבר לעבודה ובכתובת הזאת גם הקבלן שאני עובד אצלו בונה בית.

הגיע אליי עופר אלי, עופר לקח עץ (3 קרשים לבניה) לבניה, אני שאלתי את עופר למה הוא לוקח את העץ וה(א)ם קיבל אישור מהקבלן לקחת את העץ, עופר אמר לי "מה אכפת לך". אני התקשרתי לקבלן חיים לדווח שעופר לוקח קרשים. עופר לקח מסמרים מקרטון וזרק עליי, אני זזתי והמסמרים לא פגעו בי. אני שאלתי את עופר למה זרק עלי מסמרים, עופר אמר לי לשתוק.

אני אמרתי לעופר שמתקשר למשטרה, עופר לקח את אחד הקרשים שהחזיק ביד נתן לי מכה עם הקרש ברגל שמאל. אני נפלתי מהמכה על הרצפה. קראתי וצעקתי לעזרה, הגיעה אישה והזמינה משטרה ואמבולנס. הגיעה משטרה ומד"א פינה אותי לבית חולים וולפסון. אני לא מכיר את האישה הזאת שהזמינה משטרה ומד"א. אני לא עשיתי כלום לעופר. עופר לקח את הקרשים ועלה לבנין, אני לא יודע איפה עופר לקח את הקרשים (ר' ת/2 שורה 3 ואילך. ההדגשות הוספו).

11. הודעה נוספת נגבתה מהמתלון כעבור חודשים ארוכים (ביום 3.9.14), ובה הוא עומת עם טענות הנאשם, כלהלן:

(א) טענת הנאשם כי הוא לקח את הקרשים על מנת לסייע לאחת השכנות בבנין, שיש לה ילד נכה, לעבור דירה - המתלון הכחיש את הטענה, והוסיף כי הנאשם לקח את הקרשים ויצא איתם מחוץ לאתר הבניה (ת/3, שורה 5).

(ב) טענת הנאשם כי המתלון רץ אחריו, נתקל בבלטה בולטת ונפל, וכתוצאה מכך נחבל - המתלון הכחיש את הטענה, וטען שהנאשם משקר (שם, שורה 11).

(ג) טענת הנאשם כי הוא הגיע למקום רק לאחר שהמתלון נפל ואף הושיט למתלון עזרה - המתלון הכחיש את הטענה וטען שהנאשם היכה אותו, לא עזר לו ולאחר מכן אף ברח מהמקום. המתלון הוסיף וציין כי בעקבות המקרה הוא אושפז בבית החולים ולא עבד במשך 16 ימים (שם, שורה 13. התעודה הרפואית מבית החולים הוגשה

וסומנה ת/4. על פי האמור בתעודה, בבדיקה הגופנית של המתלון נמצאה "המטומה בירך שמאל".

12. בחקירתו הנגדית אישר המתלון כי הוא אמנם התגורר, יחד עם שותף, באותו בנין בו התגורר הנאשם, ולמעשה באותה הקומה. לדברי המתלון, הכתובת לפי ידיעתו היא רח' פרלשטיין 31, והוא לא ידע לומר אם מדובר בבנין שכתובתו היא גם רח' דניאל 56 (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 13 ואילך). המתלון הכחיש כי הנאשם דאג לו בעבר לאוכל ולבגדים, וציין כי הנאשם הביא לו סוכריות "אבל זה אחרי האירוע" (שם, עמ' 13 שורה 13). המתלון אישר כי האירוע קרה בשביל הגישה לאתר, שמשני צדיו גדרות אטומים זמניים, כפי שמופיע בתצלום נ/1 (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 21. על התצלום מופיע התאריך 31.12.13. בהמשך הוגשו שני תצלומים דומים נוספים. ר' נ/2 ונ/3).

13. לגופו של ענין נחקר המתלון על ידי הסניגור המלומד בחקירה נגדית נמרצת ומקיפה, אך עמד על גרסתו. המתלון חזר וסיפר כיצד הותקף על ידי הנאשם, שגם קילל אותו "זבל". המתלון נשאל, בין השאר, אודות אורך הקרש שבו הנאשם היכה בו, לטענתו, ומסר שאינו יכול להעריך זאת באופן מדויק. המתלון הוסיף כי הדיקטים מגיעים באורך של 3 מ', אך חותכים אותם לחתיכות קטנות יותר (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 9 ואילך).

כשנטען כלפי המתלון שעדים אחרים מתארים תיאור עובדתי שונה מזה שהוא מסר, או שגרסתו אינה סבירה, שב המתלון וטען שהוא פשוט מספר את מה שקרה (ר' למשל בעמ' 18 לפרוטוקול).

(3) תמצית עדות מר עמר:

14. מר עמר היה כזכור מנהל העבודה של המתלון. בהודעתו במשטרה (מיום 3.9.14), שהוגשה חלף עדותו הראשית, הוא מסר כלהלן:

אני מנהל העבודה של א. באותו יום של המקרה אני לא הייתי אבל מי שראתה את כל מה שקרה הייתה שכנה בשם שולמית שגרה בבנין ליד. מה שהבנתי שקרה שם זה ששכן בשם עופר אלי שמוכר כאדם מאוד אגרסיבי ואלים רצה לקחת משהו מהבנין וא לא נתן לו ואז בתגובה התפתח ויכוח ועופר לקח קרש והרביץ לא. אני לא הייתי שם ולא ראיתי מה שקרה, א סיפר לי את הדברים ואני לקחתי את א לרופא. א היה פצוע ברגלו, הייתה לו מכה יבשה ונפיחות ברגל.

ש: האם א התקשר אלייך כדי לדווח לך על כך שעופר בא לקחת קרשים?

ת: א התקשר אליי בבכי היסטרי והוא סיפר לי שעופר הרביץ לו אחרי שעופר בא לקחת קרשים, אני לא ממש לא הבנתי מה קורה ואני מיד שלחתי את אחד השכנים שיבדוק מה קורה... (ר' בהודעה ת/5, שורה 2 ואילך. ההדגשה הוספה).

15. במסגרת החקירה הנגדית אישר מר עמר כי ביום האירוע הוא נתן לנאשם אישור "להשתמש עם ציוד בבנין על מנת שיוכל לעשות העברה של דירה של דיירת לדירה אחרת" (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 17). יש להעיר, עם זאת, שלא זו בלבד שדברים אלה לא נאמרו בחקירתו של מר עמר במשטרה אלא שאף היפוכם הוא המשתמע ממה שכן נאמר, כאמור בפסקה הקודמת דלעיל.

16. בהמשך הדברים נשאל מר עמר אם המתלון שוחח עמו גם לפני אירוע התקיפה, ולא רק לאחריו, והשיב כי הוא אינו שולל את האפשרות הגם שאינו זוכר את הדברים (ר' בפרוטוקול, עמ' 24

שורה 21). מר עמר אישר עוד כי בעבר, כשהנאשם ביקש ממנו להשתמש בציד הנמצא באתר, הוא אישר לו זאת, אך הוסיף וטען כי ביקש מהמתלונן לעקוב אחר הנאשם על מנת שיוכל לדעת איזה ציד נלקח. כשנשאל מר עמר אם הוא יודע שהנאשם טוען שהשכנה נהגה לחסום את החנייה שלו השיב כי הוא שומע על כך לראשונה, וציין כי לא ידוע לו על סכסוך חנייה בין הנאשם לבין מי מהשכנים (שם, עמ' 25 שורה 21 ואילך).

17. מר עמר נשאל על ידי הסניגור מדוע תיאר את הנאשם כאדם אלים, והשיב:

ש. מאיפה אתה מכיר את עופר כאדם אלים ומכיר את אופיו והתנהגותו?

ת. אני חוזר בי, לא בטוח שאמרתי אלים, אני אמרתי אדם אגרסיבי, ואני בטוח במה שאני אומר לפי ההתנהלות שלו מולי באתר שהוא לא פעם ולא פעמיים לפי ההסכם שנחתם איתו מול היזם למול מה שקיים בדירות הוא אמור לקבל שם חלק מהבנייה בתור מחסן וכתוצאה מהתכנון קשה מאוד לתכנן את מה שהוא רוצה לבצע, לא פעם ולא פעמיים הגיע לבניין בצורה מאוד אגרסיבית, והתנהג בצורה מאוד שתלטנית, בדרישה וכפיה לעשות את זה ממש באותו הרגע, התנהגות אגרסיבית, לא בטוח שאמרתי אלים, ואם אמרתי אלים לא ראיתי את עופר מכה או מרביץ למישהו, יכול להיות שהייתה אי הבנה בעדות (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 27 ואילך. ההדגשה הוספה).

(4) תמצית עדות השוטר מזרחי:

18. לבסוף העיד מטעם המאשימה השוטר מזרחי, החוקר שבין השאר גבה את הודעת הנאשם (ת/6). בהודעה זו, שנגבתה ביום 29.4.14 - ארבעה חודשים לאחר האירוע - מסר הנאשם כלהלן:

ברשותי קיימת דירה בקומה השנייה בבנין א' ברחוב פרלשטיין 31 בבת ים. אני השכרתי את הדירה שלי לדירת שגרה בפרלשטיין 31 בכניסה ב' ושמה ציפי (שחר - ש.א.), מאחר ורציתי לסייע לה שהיא אמא לילד עם מוגבלות מאד גבוהה. הבנין ברחוב פרלשטיין 31 נמצא כרגע בפרויקט תמ"א 38, כדי לסייע לה בהעברת הדירה אני לקחתי מהבנין מהחצר שני קרשים ושמתי אותם בין החלון שלי לחלון של הדירה של ציפי והנחתי עליהם פלטות כדי לסייע לה בהעברת חפצים. אותו פועל חשב שאני גונב את הקרשים והוא רץ מהר לכיוון הפתח של כניסת הבנין כדי לראות אם אני מעמיס את זה על רכב. תוך כדי הריצה שלו בשביל הבנין כדי לחסום את דרכי הוא נתקל בבלטה שבולטת ונפל על פניו כשכל זה קורה מולי ואני רואה את זה (הערת החוקר: החשוד מציג לי תמונות במצלמה שלו מיום 31.12.13 שעה 12:11 ובה תיעוד אותה בלטה בולטת). הפועל יצא החוצה מתחום הבנין, יצא לרחוב והתחיל לצרוח הצילו ומ(ש)טרה ואמבולנס. בתור אדם הגון הגשתי לו עזרה ואז שכנה אחת מלמעלה צרחה שהיא ראתה אותי מכה אותו ואז הזמינו משטרה והמשטרה שאלו אותי מספר שאלות, עניתי להם על השאלות בצורה יפה והגעתי היום לחקירה. זאת כל האמת ומעבר לזה הכול שקר רע. עד עצם היום הזה לא תיקנו את הבלטות בבנין (ת/6 שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

19. הנאשם הלין אודות הסתה, הקיימת לדבריו בתקשורת נגד המגזר החרדי, והוסיף וטען כי בנו סובל מהתנכלויות באוטובוס. הנאשם ציין כי בתיק זה קיימת "הסתה מכוונת" מצד השכנה, שהיא

"עודדה אותו (את המתלון - ש.א.) ללכת ולהתלון במשטרה...", ואף חסמה את החנייה של הנאשם מספר פעמים בעבר (ת/6, שורה 29 ואילך).

עוד אמר הנאשם, בהקשר זה, "עצוב לי שאנשים מסלפים את האמת בגלל שהם מוסתים ע"י התקשורת כנגד החרדים" (ת/6, שורה 44).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

20. מטעם ההגנה העידו הנאשם וכן גב' ציפי שחר, השוכרת דירה מהנאשם בבנין.

תמצית עדות הנאשם:

(1)

21. בעדותו הראשית חזר הנאשם, בהרחבה רבה, על גרסתו במשטרה. לדבריו, הוא השכיר דירה שברשותו לגב' שחר, וסייע לה בהעברת תכולת דירתה. הנאשם הסביר כי מדובר בבנין פינתי, כך שניתן היה להעביר חפצים תוך שימוש בקרשים שהונחו בפינת הבנין בין שתי הדירות, ולצורך זה הוא נזקק לקרשים. הנאשם ליווה את עדותו בלוח תצלומים שהכין, יחד עם אשתו, שבו ביקש להדגים את דרך העברת החפצים הנטענת בין הדירות (ר' נ/4, הכולל שני תצלומים שעליהם התאריך 24.11.11). וכדבריו:

מתוך זה שאנו יהודים ואנו רחמנים בני רחמנים, הצעתי לה (לגב' שחר - ש.א.) את העזרה שלי. הלכתי לבנין ותיאמתי עם מר חיים עמר אם אני יוכל לקחת ציודים, סה"כ שני קרשים, זה יכול להיות 2,5 מטר, וקרשים עבים, והבאנו שתי לוחות בערך 2 מטר על 60 פלסות בנין (ר' בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 31 ואילך. ההדגשות הוספו).

22. את האירוע עצמו תיאר הנאשם בעדותו הראשית כלהלן:

...כשאני לקחתי שני קרשים ושני פלסות של עצים, אלה קרשים ארוכים באורך 4.5 מטר, הם קרשים ארוכים, כשהתמרון גם לעלות איתם לבית דרך חדר המדרגות היה לוגיסטיקה, הבחורים לקחו אחד לקח איתי קרש והמתלון הוא ראה אותי לוקח את הקרשים, ששאל אותי לאן זה, אמרתי לו שלקחתי את הקרשים לצורך העברת דירה, התקשורת בינו לביני לוקה בחסר כי אני לא מבין את השפה שלו והוא לא מבין את השפה שלנו, גם פה בעדותו היה מתורגמן, כשהסברתי לו שאני הולך להעביר דירה, וחיים עמר נתן לי אישור בבוקרו של יום להעביר את הדירה זה נפל באוזן אטומה, ראיתי שהוא לא מבין לקחתי את הקרשים והלכתי לכיוון כניסה ב' של גב' ציפי שחר. תוך כדי שאני מגיע לכניסה ב' באותו זמן עסק המתלון בפינוי (חולות, הוא רץ בבהלה, הוא חשב שאני לוקח את הקרשים אולי מעמיס אותם על האוטו, גונבים את זה, הוא רץ והייתה שם בלטה שגם הילדים שלי שיהיו בריאים, כשהיו מקצרים כשהולכים למכולת, היו מועדים, לא תיקנו את זה כי אמרו שיהיה תמ"א. הוא רץ בצורה מטורפת לא אחראית, הוא נתקל ברגל ימין בבלטה ונפל. מי שהיה במקום הזה אני, המתלון ושני הבחורים שאם היו פה היום היה עוזר לנו, אין לי תקשורת איתם אין לי פרטים שלהם... (ר' בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 23 ואילך. ההדגשות הוספו. ר' גם בתצלום נ/1, שבו נראית מרצפת בולטת מעט בשביל הגישה).

23. הנאשם הוסיף וסיפר כי השכנה הגיעה למקום והחלה לגדף אותו. לדבריו "יש לי משקעים

מהעבר עם הגברת הזאת, שכן בעבר היא **"החליטה לחסום את היציאה מהבנין שלנו בטענה שהיא לא מודעת שזה חניה למכוניות"**. עוד טען הנאשם כי הוא ואשתו נהגו לסייע למתלונן ולשותפו בדברים רבים, לרבות במתן תרופות, והוא אף העסיק את המתלונן בשכר, וחתם: **"מי שעשה את כל הבהמה הזאת, לא יודע איך לקרוא את זה זאת הגברת הזאת, שמספר פעמים חסמה לי את החניה והזמנתי לה משטרה, זה הדרך שלה להתנקם בי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 13 ואילך).

24. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על שני האנשים שהיו עמו - לדבריו חייל משוחרר ועוד אדם מבוגר - אך חזר וטען כי אין לו פרטים שלהם, לרבות לא מספר טלפון (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 14 ואילך). לטענתו, שכרם של השניים שולם על ידי גב' שחר: **"הגברת ציפי שילמה להם. היא הביאה לי כסף ואני נתתי להם"**. כשנשאל הנאשם מדוע לא סיפר על שני אנשים אלה בחקירתו במשטרה, השיב שלא נשאל על כך והוסיף כי ייתכן שהחוקר לא הספיק לרשום חלק מהדברים שנאמרו. כשנשאל הנאשם מדוע לא התקשר למר עמר, כשהבין שהמתלונן סבור שאסור לו לקחת קרשים מהאתר, חזר הנאשם וטען כי היה לו אישור ממר עמר (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 24).

25. יש לציין כי הנאשם התקשה קמעא בהסבר ההיגיון שביסוד גרסתו במשטרה בעניין הדרך בה נפגע המתלונן. במה דברים אמורים. כזכור, הנאשם טען, מחד גיסא, שהמתלונן נפגע משום שרץ במהירות רבה בשביל הגישה ועל כן מעד על הבלטה הבולטת. בד בבד טען הנאשם, מאידך גיסא, שהמתלונן ביקש לחסום את דרכו.

כשנחקר בנקודות אלה אמר הנאשם:

ש. מפנה אותך לחקירתך במשטרה (ת/6 - ש.א.), לש' 6, למעשה הוא רץ אחריו כדי לחסום את דרכך?

ת. אני הגעתי לבנין המתלונן רץ ועקף אותי, כאשר אני הגעתי לבנין, הוא כבר היה בסוף היציאה של הבנין ואז לקראת הסוף הוא מעד ונפל.

ש. אבל הוא בעצם חסם אותך?

ת. הוא עבר אותי.

ש. אתה בשורה 6 אומר לחסום את דרכי?

ת. אמרתי לחסום את דרכי שאני לא אצא מתחום הבנין. אני עליתי עם הקרשים האלה לכניסה ב', בצד ימין והיציאה מצד שמאל.

ש. אני אומרת לך שמההתנהגות הזאת הבנת שהמתלונן לא הרשה לך לקחת דברים?

ת. גם חיים (א)מר שנתן לי אישור.

ש. האם ניתן ללמוד מההתנהגות המתלונן שהוא לא הרשה לך לקחת קרשים?

ת. תפקידו היה לעקוב לאן אני לוקח את הקרשים (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 31 ואילך. ההדגשות הוספו).

ובהמשך:

ש. איך אפשר לרוץ בפחות מ-4.5 מטרים בצורה מטורפת?

ת. הקרשים היו בשטח כניסה א', הוא לא באותו רגע התחיל לרוץ, הוא עשה בינתיים סבב טלפונים לאחראים שלו או לגורמים שאני לא יודע, הוא הביא את הק(רש)ים מכניסה א' לכניסה ב' וכשאני הייתי בכניסה ב' ליד האינטרקום המתלונן רץ במטרה לחסום את השביל ואז הוא מעד מהבלטה הבולטת (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 5 ואילך. ההדגשה הוספה).

26. עוד יש לציין כי הנאשם חזר וטען שהקרשים שלקח היו ארוכים מאוד ועל כן לא ניתן להשתמש בהם כדי להכות אדם, בפרט כשמדובר באירוע שאירע בשביל גישה צר; וכדבריו:

ש. אני אומרת לך שבגלל שלקחת את אותם קרשים המתלונן אמר לך שהוא עומד להתקשר למשטרה, בתגובה לזה לקחת קרש ונתת לו מכה ברגל שמאל, מה תגובתך?

ת. השביל של הבניין שלנו זה שביל של מטר ארוך, כאשר אני נמצא עם קרש שאורכו 4.5 מטר אני שואל איך בן אדם עם קרש כזה יכול להתנהל כדי להכות אדם, זה לא ק(רש) של מטר, כאשר אני מחזיק שני קרשים כאלה, איך אני יכול, זה קרש ענק, אי אפשר לזוז, כי עם כל תזוזה אני פוגע ביוטה בצד ימין או בצד שמאל וכל הגדר הזאת נופלת (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 12 ואילך. ההדגשות הוספו. ר' גם בעמ' 36 שורה 21).

(2) תמצית עדות גב' שחר:

27. מטעם ההגנה העידה כאמור גם גב' שחר. גב' שחר לא היתה, לדבריה, עדת ראיה לאירוע, שכן שהתה בביתה. עם זאת, גב' שחר אישרה את טענת הנאשם כי ביקשה ממנו לעזור לה במעבר הדירה, והוא אמנם עשה כן, יחד עם שני אנשים נוספים. כשנשאלה גב' שחר כיצד העביר הנאשם את החפצים היא השיבה: "עם פלטה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 9).

בחקירתה הנגדית ציינה גב' שחר שגם לא שמעה את האירוע (שם, שורה 27).

ד. דיון והכרעה:

28. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - דהיינו: המתלונן, השכנה, מר עמר והשוטר מזרחי מטעם המאשימה; והנאשם וגב' שחר מטעם ההגנה - והתרשמתי מעדויות אלה, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי הצדדים (בעל-פה מטעם המאשימה, בכתב מטעם ההגנה), אני קובע כי עובדות כתב האישום הוכחו לפניי כדבעי וכנדרש בפלילים.

יוטעם, כי לא מדובר במסקנה המבוססת על ההתרשמויות מהעדויות גרידא, אלא במסקנה המבוססת גם על מכלול נסיבות העניין ושיקולי סבירות והיגיון.

29. בפתח ההכרעה ראוי לשוב ולציין - כפי שצוין כבר בפתח הדברים - כי בסופו של יום המחלוקת העובדתית בין הצדדים הסתברה כמצומצמת למדי. אין מחלוקת אודות עצם קרות האירוע, כמו גם

החבלה שנגרמה למתלונן (המטומה בירך שמאל), המגובה בתיעוד רפואי. המחלוקת היחידה הינה, אם כן, אם הנאשם הוא שתקף את המתלונן וחבל בו או שמא, כטענת הנאשם, המתלונן נפגע עת נפל כשרץ "בצורה מטורפת לא אחראית" ונחבל עקב כך.

30. מטעם המאשימה העידו לפניי שלושה עדים: המתלונן עצמו (שהיה מעורב באירוע מתחילתו ועד סופו), השכנה גב' מצליח (שראתה את המשך האירוע), ומנהל העבודה מר עמר (ששמע בטלפון את אמרתו הספונטאנית, בזמן אמת, של המתלונן).

עדויותיהם של שלושה עדים אלה משתלבות אלה באלה ומחזקות האחת את רעותה, אהדדי. אין בין העדויות סתירות מהותיות, היורדות לשורשו של עניין, ועל פני הדברים אין כל סיבה שלא לקבלן.

31. עדותו של המתלונן היתה סדורה, עקבית ולא מעצימה, וכך היתה גם עדות השכנה. כמעט אין צריך לומר שבכך שהשכנה דיווחה על האירוע למשטרה היא פעלה כמצופה מאזרח שומר חוק, הרואה לנגד עיניו אירוע אלימות קשה בו אדם מוכה בראש חוצות, באופן שמצריך את פניו לבית חולים; ובטענות הנאשם כי אלמלא דיווח זה המתלונן לא היה מתלונן במשטרה אין כל ממש.

אכן, גם אם המתלונן, כנתין זר שאינו שש לפנות לעזרת המשטרה, היה נמנע מלהתלונן מיוזמתו על התקיפה, אין כל פסול בדיווח של השכנה. הלכה למעשה, בדיוק ההיפך הוא הנכון: מצב דברים בו אדם מותקף בראש חוצות ואין פוצה פה ומצפצף אינו אמור להתקבל על הדעת במקומותינו, ודיווח מידי למשטרה על תקיפה כזו הוא ביטוי מובהק של אזרחות טובה.

32. הנאשם הוסיף וטען כי בינו לבין השכנה קיים סכסוך על חנייה, אם כי השכנה הכחישה את הטענה ותיארה אירוע יחיד שבו חסמה את חניית הנאשם, לדבריה בבלי דעת. ואולם, מעבר לכך שבנסיבות שכבר תוארו לעיל יש להעדיף את גרסת השכנה על פני גרסת הנאשם, בכל מקרה אין בטענה ולא כלום. אין זה סביר שבגלל אירוע חנייה המציאה השכנה, בבחינת יש מאין, את סיפר תקיפתו של המתלונן, ועל אחת כמה וכמה אין זה סביר ששני עדים נוספים (המתלונן ומר עמר) מסרו עדויות עצמאיות המשתלבות בגרסה זו רק בשל סכסוך חנייה נטען כגון זה. הנאשם אמנם רמז-טען לקנוניה מקיפה יותר שנקשרה נגדו, לדבריו על רקע הסתה תקשורתית, אך הדברים נטענו בעלמא ללא הפנייה לתימוכין ראיתיים כלשהם.

33. מר עמר אמנם אישר בעדותו בבית המשפט את טענת הנאשם, שלפיה הוא התיר לנאשם להשתמש באותו היום בחומרים מהבניין, הגם שלא אמר דברים אלה במסגרת חקירתו במשטרה (ר' בפסקה 14 דלעיל). ואולם, גם אם כך היה, לא היה בכך היתר לנאשם לתקוף את המתלונן. אם אמנם היה לנאשם היתר לנטילת הקרשים ממר עמר, הרי שכאשר המתלונן ניסה למנוע ממנו ליטול את הקרשים היה עליו ליצור קשר עם מר עמר, ולא לתקוף את המתלונן בגין התנהגותו המחוצפת-כביכול. מכל מקום, עם היתר כאמור או בלעדיו, אסור היה לנאשם לתקוף באלימות את המתלונן.

34. מול עדותו של המתלונן והעדויות התומכות בה, כאמור לעיל, ניצבת עדותו של הנאשם, שלעניין התקיפה הינה עדות יחידה. בהקשר אחרון זה, של עדות יחידה, יוזכר כי לטענת הנאשם - שאושרה גם בעדות המתלונן - הנאשם היה באירוע עם שניים נוספים, שהגיעו מטעמו. ואולם, לא זו בלבד שהנאשם לא זימן לעדות מי משנים אלה, אלא שהוא אף לא מסר לגביהם פרטים מזהים כלשהם.

לטענת הנאשם, מדובר בשכיר-יום שאין לו כל מידע אודותיהם, אך יש לזכור כי מדובר במי שהיו עדים לאירוע. הדעת נותנת אפוא, במיוחד נוכח העובדה שהשכנה הזעיקה למקום האירוע משטרה ואמבולנס, כי לו יכלו

אנשים אלה לתמוך בגרסת המתלונן הוא היה עושה מאמץ, ולו מזערי, כדי לקבל את פרטיהם. בנסיבות אלה, משנמנע הנאשם מלעשות כן הדבר פועל לחובתו.

35. גרסת הנאשם אף אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון. הנאשם טען שבעת האירוע הוא סחב שני קרשים ארוכים, לטענתו באורך של 4.5 מ' (הגם שלא היה לגמרי עקבי בכך, כעולה מהציטוטים בפסקאות 21-22 דלעיל), שעמם הוא התנהל בכבדות. אם אמנם כך היה הדבר, והנאשם התנהל בכבדות, לא ברור כלל ועיקר מדוע המתלונן היה צריך לרוץ "**בצורה מטורפת לא אחראית**" כדי לחסום, כביכול, את דרכו של הנאשם. עוד יוטעם בהקשר זה, כי לטענת הנאשם המתלונן רץ כה מהר, עד שבמעידה על בלטה, הבולטת רק במעט (ר' בתצלום נ/1), הוא נפל ארצה בעוצמה כה רבה שגרמה לו להמטומה, ובירך שמאל דווקא.

דומה, שכמעט אין צריך לומר כי גרסת המתלונן, שלפיה החבלה האמורה נגרמה בשל הכאתו באמצעות קרש, היא מסתברת בהרבה.

36. מטעם הנאשם העידה גם גב' שחר, שסיפרה על מעשהו הטוב של הנאשם, בכך שעזר לה בהעברת תכולת דירתה. יחד עם זאת, מעדותה לא ברור כיצד היא זוכרת שהדבר היה דווקא ביום 29.12.13 - יום האירוע - בפרט כשלטענתה לא ראתה את האירוע ואף לא שמעה דבר.

יש לציין, בהקשר זה, כי כעולה מן הראיות האירוע מושא כתב האישום היה אירוע משמעותי: המתלונן צעק ובכה, ולאחר מכן הגיעו למקום אמבולנס וניידת משטרה. הדעת נותנת אפוא שהעדה היתה לפחות שומעת חלק מהתנהלות זו, ומשטענה שלא שמעה זאת לא ברור אם בכלל מדובר באותו המועד. מכל מקום, כך או כך, מדובר בעדה שטענה מפורשות שלא ראתה את האירוע, ואף לא שמעה אותו, ועל כן אין בעדותה כדי להעלות או להוריד.

ה. סוף דבר:

37. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מרשיע את הנאשם בעבירה שבה הואשם בכתב האישום, דהיינו: בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, יום ראשון, כ"ו אדר א' תשע"ו, 06 מרץ 2016, במעמד הצדדים.